

Żaden z argumentów, na których Sąd Pierwszej Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie nie jest wystarczający, aby w odniesieniu do dokumentów pochodzących od Państw Członkowskich dopuścić wyjątek od podstawowej zasady, w myśl której, to instytucja przechowująca dokument jest właściwa w zakresie dokonania oceny, czy dokument powinien zostać ujawniony. W związku z tym orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji narusza prawo wspólnotowe.

(¹) Dz. U. C 202, z 24.08.2002, str. 30.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2005 r. przez Komisję Europejską przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-91/05)

(2005/C 115/19)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez Pietera Jana Kuijpera i Johana Enearena, działających w charakterze pełnomocników z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/833/WPZiB (¹)
2. uznanie wspólnego działania Rady 2002/589/WPZiB (²), a w szczególności jego Tytułu II, za bezprawne i stąd nie mające zastosowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności Decyzji Rady 2004/833/WPZiB z dnia 2 grudnia 2004 r. dotyczącej wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej podnosząc zarzut braku kompetencji na podstawie akapitu drugiego art. 230 Traktatu WE. Rada wydała tę decyzję na podstawie Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej, podczas gdy art. 11 ust. 3 Porozumienia z Cotonou dotyczy działań, m.in. wymierzonych w rozprzestrzenianie ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej. Ponadto, zgodnie z art. 10 ust. 2 Załącznika IV Porozumienia z Cotonou Komisja podpisała Regionalny Program Indykacyjny dla Afryki Zachodniej ze Wspólnotą Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (CEDEAO) oraz z Zachodnioafrykańską Unią Gospodarczą i Monetarną (UEMAO), który wspiera regionalną politykę zapobiegania konfliktom i dobrego zarządzania oraz

zapowiada wsparcie w szczególności dla moratorium dotyczącego przywozu, wywozu oraz produkcji broni lekkiej w Afryce Zachodniej. Stąd, kwestionowana decyzja WPZiB narusza art. 47 TUE, gdyż dotyczy kompetencji Wspólnoty w dziedzinie pomocy rozwojowej.

Ponadto, Komisja wnosi o uznanie na mocy art. 241 Traktatu WE bezprawności wspólnego działania Rady 2002/589/WPZiB z dnia 12 lipca 2002 r., a w szczególności jego Tytułu II, na tej samej podstawie i z tych samych przyczyn. Wspólne działanie 2002/589/WPZiB jest aktem o charakterze powszechnym, na podstawie którego została wydana decyzja WPZiB, o stwierdzenie nieważności której z uwagi na brak kompetencji wnosi Komisja. Stąd, wspólne działanie, a w szczególności jego Tytuł II powinno być uznane za niemające zastosowania w niniejszej sprawie.

(¹) Decyzja Rady 2004/833/WPZiB z dnia 2 grudnia 2004 r. dotycząca wykonania wspólnego działania 2002/589/WPZiB w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej do CEDEAO w ramach moratorium dotyczącego ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej, Dz.U. L 359, 04.12.2004, str. 65

(²) Wspólne działanie Rady 2002/589/WPZiB z dnia 12 lipca 2002 r. w celu wniesienia wkładu Unii Europejskiej w zwalczanie destabilizującego gromadzenia i rozpowszechniania ręcznej broni strzeleckiej i broni lekkiej oraz uchylające wspólne działanie 1999/34/WPZiB, Dz.U. L 191, 19.07.2002, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03 El Corte Inglés s.a. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez spółkę El Corte Inglés s.a. w dniu 2 marca 2005 r. (faks z dnia 28 lutego 2005 r.)

(Sprawa C-104/05 P)

(2005/C 115/20)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 2 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03 El Corte Inglés s.a. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione przez spółkę El Corte Inglés s.a., reprezentowaną przez adwokata J.L. Rivasa Zurdo.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1 — uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03, doręczonego skarżącej w dniu 20 grudnia 2004 r., którym oddalono skargę wniesioną przez skarżącą i obciążono ją kosztami postępowania;
- 2 — uwzględnienie skargi wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji, poprzez:
 - a) stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 października 2002 r. (sprawy połączone 700/2000-4 i 746/2000-4), ze względu na okoliczność, że uwzględniając częściowo skargę skarżącą i oddalając argumenty pozwanej, zatwierdziła rejestrację wspólnotowego znaku towarowego 203570 dla towarów z klasy 18 i 24;
 - b) odmowę rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 203570 „Emilio Pucci” również dla wszystkich towarów z klasy 18: „Skóra i imitacje skóry, wyroby z tych materiałów, nie ujęte w innych klasach; skóry zwierzęce; skóry surowe; kufry i torby podróżne; parasole zwykłe i przeciwsłoneczne, laski; bicze, uprząże i wyroby rymarskie” i z klasy 24: „tkaniny i wyroby włókiennicze, nie ujęte w innych klasach, nakrycia na łóżka i stoły”, jedynych klas, w zakresie których OHIM zatwierdziła rejestrację;
 - c) obciążenie pozwanej i interwenienta kosztami postępowania zarówno przed Trybunałem jak i przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty:

naruszenie przepisu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 z powodu podobieństwa w tej sprawie towarów oznaczonych wcześniejszymi znakami towarowymi do towarów wskazanych we wniosku o rejestrację;

w zakresie braku podobieństwa towarów zaskarżony wyrok powołuje w swym uzasadnieniu kryteria ogólne i abstrakcyjne, podczas gdy niniejsza sprawa stanowi wyjątek;

komplementarność towarów z klasy 18 i 25, potwierdzona przez samego interwenienta w jego wniosku, nie została wzięta pod uwagę w wyroku, podczas gdy komplementarność ta potwierdza stanowisko orzecznictwa, zgodnie z którym klasy nomenklatury stanowią jedynie zwykle kryterium administracyjne;

kryterium kręgu odbiorców stanowi okoliczność, która musi zostać uwzględniona w chwili dokonywania konkretnego porównania. Wobec tego „istotne okoliczności” powołane w zaskarżonym wyroku, które ogólnie charakteryzują podobień-

stwo towarów nie są wymogami, które należy bezwarunkowo brać pod uwagę porównując zakres ochrony pozostających w sprzeczności znaków towarowych;

zaskarżony wyrok skupia się przy dokonaniu porównania na kryteriach a priori i abstrakcyjnych o charakterze „mechaniczno-materialnym” nie przeprowadzając oceny wspólnego elementu, jakim jest koncepcja mody w jej licznych aspektach;

krąg odbiorców (przeciętny konsument) jest pierwszym i ostatnim elementem, który należy mieć na względzie w razie konfliktu znaków towarowych, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;

skoro podobieństwo oznaczeń i towarów rodzi ryzyko pomyłki, należało zastosować zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;

dowody przedstawione przez skarżącą świadczą o powszechnej znajomości znaku towarowego „Emidio Tucci”, wobec czego ma zastosowanie art. 8 ust. 5 rozporządzenia;

w wyroku Sądu Pierwszej Instancji nie oceniono należycie renomy znaku towarowego, począwszy od roku 1994 bądź przed rokiem 1996;

wreszcie, część klienteli Emidio Tucci mogłaby zostać wprowadzona w błąd przez znak towarowy Emilio Pucci, wskutek czego ten ostatni uzyskałby nieuzasadnione korzyści kosztem znaku pierwszego i należącej do niego wyłącznej sfery odróżniającej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 25 listopada 2005 r. w sprawie L. u. P. GmbH przeciwko Finanzamt Bochum-Mitte

(Sprawa C-106/05)

(2005/C 115/21)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 3 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof (Niemcy) z dnia 25 listopada 2004 r. w sprawie L. u. P. GmbH przeciwko Finanzamt Bochum-Mitte.